

OLGA CLARK KINDERTEHUIS IN NICKERIE – SURINAME.

Het Olga Clark kindertehuis staat in Nickerie, een plaats van ruim 15.000 inwoners in het uiterste westen van Suriname, zo'n 4 uur rijden van de hoofdstad van het land Paramaribo. In totaal heeft Suriname 500.000 inwoners waarvan er 350.000 in de hoofdstad wonen. De rest van het land is dus zeer dun bevolkt.

Nickerie ligt is de oksel van 2 grote rivieren: de Corantijn en de Nickerierivier. Vlakbij de grens met Brits Guyana. Nickerie is een erg uitgestrekte gemeente tussen de rijstvelden, want rijstverbouw is de belangrijkste bron van inkomsten, veel , veelal arme, boeren dus. Alle bevolkingsgroepen zijn wel vertegenwoordigd: de grootste groep wordt gevormd door de relatief rijkere Hindoestanen, de arme Creolen, verder Javanen, Indianen, Negers en Marrons, Chinezen (vooral restaurantjes en winkeltjes).

Mensen leven in woningen op palen (tegen het ongedierte) met golfplaten daken. Rond de woningen is het vaak een onbeschrijfelijke troep, alles wordt weg gegooid op het eigen erf of langs de openbare weg een broeinest voor ongedierte en allerlei ziektes. Infecties aan voeten komen veel voor: mensen zijn vaak diabeet, lopen op blote voeten en verwonden zich zonder het te merken.

Het ziekenhuis van Nickerie telt zo'n 80 bedden, allemaal inlands personeel en veel buitenlandse artsen: Nederlanders die een paar maanden komen, maar ook Bulgaren, Cubanen en Filipijnen.

Het Olga Clark kindertehuis is 40 jaar geleden opgericht door een inlandse verpleegster die zich het lot aantrok van weeskinderen, zwerfkinderen en kinderen die zomaar aan hun lot werden overgelaten. Zo is het nu nog: er wonen gemiddeld 40 kinderen in de leeftijd van 0 tot ruim 20 jaar. Veelal weeskinderen of kinderen die uit huis zijn geplaatst en vondelingen. Het zijn veelal Creoolse kinderen, kinderen dus van de allerarmsten. De directeur is er 40 geleden jaar als vondeling binnengebracht en heeft zich het lot van de kinderen aangetrokken en is gebleven.

Het is een groot pand, met een grote (overdekte) binnenplaats waarvan het dak zo lek is als een zeef. Ze kampen met enorme lekkages. Daardoor worden bij regen de kamers en het meubilair kletsnat. Het bezorgt de kinderen veel ongemak en geen droge slaappleaats. Als het in Suriname regent, regent het over het algemeen erg hard en daar is het dak echt niet tegen bestand, met als gevolg: grote plassen water in huis en alles kletsnat. Hout dat daardoor gaat rotten en zo wordt de cirkel nooit doorbroken.

Het tehuis leeft van alleen giften en moet daarvan de kinderen kleden en voeden. Water, elektriciteit, telefoon en vervoer zijn daarnaast forse onkostenposten. Voedsel krijgt men vaak in de vorm van levensmiddelen, maar het komt ook voor dat men klaargemaakt eten krijgt van vrijwilligers uit Nickerie. Onderwijs en gezondheidszorg zijn gratis in Suriname voor deze groep. Er worden al jaren pogingen ondernomen om overheidssubsidie te krijgen, maar de verzoeken verdwijnen keer op keer in de bureaucratische burelen van Paramaribo. De Hindoestanen van Nickerie geven veelal voedsel. En men probeert iedere keer als er een gift binnenkomt iets aan het gebouw te repareren. (met onze € 500, b.v. de rotte bijkeuken). Men doet alles in eigen beheer: de directeur samen met de oudere jongens, waardoor met name die jongens ook bouwvaardigheden worden bijgebracht waar ze later hopelijk weer profijt van kunnen hebben

Het project met de grootste urgentie, maar tevens het duurste, is ongetwijfeld de reparatie van het dak. Begroot op SRD 26.000. (berekening euro's: delen door 4) Voor alleen bouwmaterialen en steigermateriaal. Het is onze overtuiging dat dit geld voor deze allerarmste kinderen goed besteed zal worden. En bijkomend voordeel is dat Han Sing het nog in de gaten kan houden en als hij er niet meer naar toe gaat heeft hij nog veel contacten die dat voor ons kunnen doen.

Ik ben nooit iemand geweest die erg enthousiast werd van allerlei goedbedoelde projecten in ontwikkelingslanden, maar hier loop ik warm voor:

- geef kinderen letterlijk een dak boven hun hoofd.
- geld wordt rechtstreeks besteed, er blijft niets hangen
- jongeren leren iets waar ze in de rest van hun leven profijt kunnen hebben
- de zelfwerkzaamheid bindt hen aan het tehuis.

Bergen/Nickerie, mei 2014.

Dick Klaverdijk.
Han Sing Liem.